

Derde Zondag van Pasen – 5 mei 2019

Welkom

Laten we ons in de aanwezigheid stellen van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, Amen.

Welkom aan u allen op deze derde zondag van Pasen in dit huis voor God.

We zijn in de tijd tussen Pasen en Pinksteren. Tijd van Pasen: een tijd van dood en misschien toch niet, tijd van verlaten-zijn en misschien toch-niet, tijd van niet goed weten waarheen. Tijd van Pinksteren is een tijd van vuur, van leven, van richting en doel.

Het evangelieverhaal van vandaag is in de Paastijd. Enkele leerlingen zijn naar Galilea gegaan. De sfeer is stilletjes en bedrukt. Niks lukt. Alsof de leerlingen de weg kwijt zijn, niet goed weten hoe of wat of waar naar toe.

In de eerste lezing daarentegen zien we vrije leerlingen. Pinkstertijd. Hoewel ze in Jeruzalem door de Hoge Raad fors worden toegesproken – voorwaar geen sinecure – spreken ze frank en vrij. Niks de weg kwijt, richting en doel staan helder voor ogen.

Wij mensen zijn onderweg. We dolen, dwalen, reizen, rennen, zoeken, vinden, rusten..... Soms is de weg eenvoudig helder, soms mateloos complex. Soms lentelieflijk, dan weer aardsvijandig. Soms zijn we onderweg als in een Paastijd: ontheemd en bedrukt. Soms zijn we op weg als in een Pinkstertijd met vuur en vrijheid. We lopen alle wegen, Paaswegen en Pinksterwegen, ook de leerlingen van toen.

Overweging

Het is in die tijd, die tijd tussen Pasen en Pinksteren. Dat niemandsland tussen dood en nog geen helper. Tijd van angstige verwarring. Zoveel onrust en vijandschap in de stad. Jezus is dood. Hun gids en leraar aan het kruishout gehangen. Ze hebben het allemaal op eigen manier gezien en meegemaakt. Maar minstens even schokkend en verwarrend; Jezus is niet dood. Ze hebben hem zelf gezien. Hier in Jeruzalem. Bij hen. Meermalen zelfs. Tomas mocht zijn wonden aanraken. Jezus is dood maar ook weer niet, soms bij hen – dan weer weg, ze herkennen hem wel en ook weer niet. Verwarrend allemaal, onbegrijpelijk verwarrend.

Vandaag is een aantal leerlingen in Galilea. Hoewel Jezus hen eerder had opgedragen ‘**Ga niet weg uit Jeruzalem maar blijf daar wachten....**’ zijn Petrus en enkele andere leerlingen toch vertrokken. Terug naar huis, naar hun geboortestreek. Terug naar het prachtige, vertrouwde Meer van Galilea, zo’n 130 km noordelijk van Jeruzalem. Weg van de hectiek, weg van de gevaarlijke tegenstand, weg van dood en verwarring.

Op voorstel van Petrus gaan ze vissen maar de missie is vruchteloos. Ze vangen niets. Pas op aanwijzing van een man op de oever, is er een rijke oogst; 153 grote glinsterende vissen. Ze worden uitgenodigd voor een ontbijt met brood en vis. Het lijkt me een stil en ongemakkelijk ontbijt. Aanvankelijk weten de leerlingen niet dat het Jezus is en als ze hem herkennen ‘**het is de Heer**’, durven ze het niet te vragen. Ze lijken bangig, kleinig, ongemakkelijk. Na het ontbijt richt Jezus het woord tot Petrus en spreekt hem plechtig aan: ‘**Simon, zoon van Johannes, houd je van mij, meer dan de anderen mij liefhebben?**’

In die dagen dat hij nog leefde, zei Jezus dat hij, Petrus, de steenrots zou zijn waarop zijn kerk zou worden gebouwd (Mt. 16). Petrus, aanvoerder van het team. **Ik zal het waarmaken, nooit zal ik u verloochenen**, zei hij nog tijdens die laatste maaltijd. Maar niet lang daarna, in die gevaarlijke dagen in Jeruzalem Moedig had Petrus zich in het hol van de leeuw gewaagd, daar op die binnenplaats.... We kennen het verhaal **jij hoorde toch ook bij hem? nee, ik ken die man niet Nog voor de haan kraait.....** Petrus viel zichzelf enorm tegen en weende bitter.

Een leider, volgens voetballer Johan Cruyff, moet de beste speler van het veld zijn, beter dan de anderen. Als alles goed gaat, heeft een team weinig leiding nodig. Maar bij een crisis, heb je een aangewezen leider nodig, iemand ook die de anderen bereid zijn te volgen. Een primus inter pares, de meest geschikte onder gelijken. **Simon, zoon van Johannes, houd je van mij, meer dan de anderen mij liefhebben?**

Daar, op de oever van dat prachtige Meer van Galilea, staat Jezus op hen te wachten. Hij coacht zijn leerlingen naar een rijke visvangst en dient hen met een ontbijt. Dan doet hij waarvoor hij is gekomen. Hij geeft Petrus de gelegenheid om zich te bevrijden van de last van zijn ontkenningen destijds op die binnenplaats: **Nee, ik zweer u, ik ken die man niet.///Petrus, hebt ge mij lief?** Drie maal de vraag en drie maal bevestigt Petrus zijn liefde voor Jezus` en drie maal herbevestigt Jezus het leiderschap van Petrus **wijd mijn lammeren en hoed mijn schapen**. En tot slot leidt hij hen op de weg **‘Volg mij’**.

Hoe anders zien we Petrus en zijn vrienden in de eerste lezing, in Jeruzalem, in die dagen na Pinksteren, na de komst van de helper. De leerlingen spreken frank en vrij over Jezus en over zijn boodschap van het Koninkrijk van God. Een koninkrijk van de binnenkant, van het hart, van de ziel, van de geest. Dat is de weg, daar ben je thuis. Het is dichtbij, het is niet ver; het ligt binnen bereik. Je kunt het leren, iedereen kan het, als je maar wilt. Veel mensen komen luisteren; ze vinden het prachtig. Maar niet de leiders van het volk. Ze laten de leerlingen oppakken, leggen hen een spreekverbod op en zetten hen gevangen. Maar het helpt niet. Zwichten is er niet meer bij. Frank en vrij staan ze voor het hoogste gerechtshof. Petrus is eerste woordvoerder. **‘Wij gehoorzamen God meer dan de mensen.’** Eenvoudig helder worden de verhoudingen neergezet: eerst God dan de mensen. Geen zweem van twijfel, geen spoor van angst.

Dit verhaal spat als het ware van het papier. In het Galilea-verhaal is een matheid, een soort verlorenheid als schapen zonder herder. **Kom laten we gaan en thuis gaan vissen**. In het Jeruzalemverhaal is inzicht en enthousiasme en dapperheid. Daar is nieuw licht doorgebroken. Daar is richting, vastberadenheid, kameraadschap. Angst en verwarring voorbij. Daar voor het Sanhedrin spreken de leerlingen met het gezag van de helpende geest. Allen spreken dezelfde taal, dezelfde woorden, als met één lip. Die vriendschap, die saamhorigheid, dat innerlijk weten, daar kan geen macht tegen op. De rollen zijn omgedraaid. De macht van de Hoge Raad verschrompelt en verkruint onder de kracht van de klare eenvoud en beslistheid van de leerlingen. Wat macht is, wordt een hoopje onmacht.

Nooit verwacht maar in Jeruzalem voor het Sanhedrin, daar in het hol van de leeuw, komen de leerlingen thuis. Petrus voorop, primus inter pares. Daar zitten ze op spoor. Daar op die geselplaats verdragen ze de slagen met vreugde. Want angst voorbij. Ze verlaten het Sanhedrin: verwond wellicht door de slagen, maar samen, eendrachtig en met een ondoofbare vonk in hun ogen.